	פרשת תצוה:
ואתה תצוה את בני ישראל וגו' ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך וגו' אמר רבי חייא מה שונה כאן מבכל מקום שכתוב ואתה הקרב אליך ואתה תדבר אל כל חכמי לב ואתה תצוה את בני ישראל ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור אלא הכל בסוד עליון הוא לכלל השכינה עמו.	ואתה תצוה את בני ישראל וגו' (שמות כז כ) ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך וגו' (שם כח א) אמר רבי חייא מאי שנא הכא מבכל אתר דכתיב ואתה הקרב אליך ואתה תדבר אל כל חכמי לב (&) ואתה תצוה את בני ישראל ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור (שמות ל כג) אלא כלא ברזא עלאה איהו לאכללא שכינתא בהדיה[934]
אמר רבי יצחק אור עליון ואור תחתון כלולים כאחד נקראים ואתה כמו שנאמר ואתה מחיה את כולם ועל כן לא כתוב והקרבת את אהרן אחיך וצוית את בני ישראל ודברת אל כל חכמי לב משום שבזמן ההוא מאירה השמש בירח ומשתתף הכל כאחד לשרות על אמנות מעשה המשכן אמר רבי אלעזר מכאן אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה.	אמר רבי יצחק נהורא עלאה ונהורא תתאה כליל כחדא אקרי ואתה[935] כמה דאת אמר (נחמיה ט ו) ואתה מחיה את כלם ועל דא לא כתיב והקרבת את אהרן אחיך וצוית את בני ישראל ודברת אל כל חכמי לב בגין דההוא זמנא שריא שמשא בסיהרא ואשתתף כלא כחדא לשריא על אומנותא דעובדא אמר רבי אלעזר מהכא (שמות לו א) אשר נתן יהו"ה חכמה ותבונה בהמה[936]
רבי שמעון אמר מכאן ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה אשר מלאתים צריך לומר אלא אשר מלאתיו ללב ההוא מלאתיו רוח חכמה כמו שנאמר ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה וגו' ועל זה צריך אשר מלאתיו רוח חכמה ששורה השמש בירח בשלמות של הכל	רבי שמעון אמר מהכא (&) ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה אשר מלאתים מבעי ליה אלא אשר מלאתיו לההוא לבא מלאתיו רוח חכמה[937] כמה דאת אמר (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה רוח חכמה וגו ועל דא אצטריך אשר מלאתיו רוח חכמה דשריא שמשא בסיהרא

[934] פי' שמשה רבינו ע"ה הוא בחי' זעיר ואתה היא מלכות שנקרא אתה, ולכך א"ל הקב"ה לכלול עמו השכינה (מ"מ).

והנה יסודו של רבי חייא במה שנודע שכל זמן המדבר היה זעיר ורחל אחור באחור והזווג היה דיעקב ודור המדבר כנזכר בכמה מקומות, וכל אותו הדור היה מהארת יסוד אבא ששם חלקו של משה רבנו ע"ה, ובת זוגו היא כנסת ישראל הפנימית הנקראת (במדבר ז א) כלת משה, ולכן נכללת עמו כאשה הנטפלת לבעלה. ולפי שאין הכוונה על רחל הגלויה אלא על אותה הנסתרת הנקראת שכינתא עילאה על כן אמר כולא ברזא עילאה (רמ"ז).

[935] פי' רבי יצחק פליג את"ק וס"ל שמלת ואתה רומזת על זו"ן שהוא ו'אתה (מ"מ). רבי יצחק סבר, דאם כן היה לו לומר והקרבת וצוית ודברת, ואז היינו מדייקים דמדלא כתיב הקרב צו ודבר אלא בחיבור הווין, שהיתה הכוונה לכלול עמו הנטפלת לו, אך מדטרח וכתב מלת ואתה שמע מינה דלסוד אחר קא רמיז, והוא זו"ן ממש הנרמזים במלת ואתה וכנזכר בפרשת בראשית (טו ע"ב), ואתה כליל דכר ונוק', ולמאי דסבר רבי חייא דזווג זמן המדבר לא היה דזו"ן אלא דיעקב ודור המדבר כנ"ל, לזה אמר דכן האמת אבל שזה היה בזמן החול אבל בשבתות וימים טובים היה גם זווג לזו"ן, וכן כתב בדרוש תיקון המלכות, ואם כן גם אז בעת עשיית המשכן שהיתה עת רצון היה זווג לזו"ן, וז"ש בגין דההוא זמנא, פי' דמלאכת המשכן שהיא שמשא בסיהרא. ונתן טעמו לשריא על אומנותא דעובדא, שהרי המשכן רומז לכל האצילות, והיה צריך שכל המאורות העליונים ישפיעו אורם (רמ"ז).

[936] פי' חכמה ותבונה שהם או"א בזו"ן שהוזה בהמה (מ"מ). ואולם רבי אלעזר הוא כמכריע בין רבי חייא ורבי יצחק, כי במשמעות מלת ואתה מודה לרבי חייא מפני שבכך מתיישבים הפסוקים כפשוטם שמשה הוא המצוה והמדבר וכמו שהקשה אחר כך לרבי שמעון אביו, אבל בעצם הענין שהיה זווג גם לזו"ן מודה לרבי יצחק, ועל זה אמר דלעולם ואתה כרבי חייא, מיהו להודיע זווג זו"ן לא ילפינן ליה מהתם אלא מהכא (לו א) אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה, דזה מורה ודאי שנתחברו זו"ן דכתיב בהו (משלי ג יט) ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, דאילו ליעקב ודור המדבר אין להם חלק עיקרי בתבונה, שהעיקר הוא אבא כידוע, דבאותו הדור אמרו רז"ל ואילו נבונים לא אשכח (רמ"ז).

[937] פי' למלכות הנקרא לב, יש בה הארת הז"א הנקרא רוח חכמה שנה"י דאבא בתוכו וז"ש דשרא שמשא בסיהרא (מ"מ).

ועל כן נרשמו הכל בכל מקום אמר רבי אלעזר אם כן אלו ואתה ואתה איך מתיישבים בפסוקים.	באשלמותא דכלא ועל דא אתרשים כלא בכל אתר[938] אמר רבי אלעזר אי הכי הני ואתה ואתה היאך מתיישבן בקראי
אמר לו כולם מתיישבים הם ואתה הקרב אליך ליחד עמו ולקרב אצלו סוד השם הקדוש כמו שצריך ואתה תדבר אל כל חכמי לב לפי שכלם לא באו לעשות מעשה עד שרוח הקודש מדברת בתוכם ולוחשת להם בלחש ואז עושים עבודתם ואתה תצוה את בני ישראל רוח הקודש מצוה עליהם ומאירה עליהם לעשות מעשה ברצון שלם ואתה קח לך כמו שפרשנו (שכתוב) ואתה הקרב אליך ואלה כולם כאן במעשה של המשכן שהכל נעשה בסוד זה.	אמר ליה כלהו מתיישבן נינהו ואתה הקרב אליך ליחדא בהדיה ולקרבא בהדיה רזא דשמא קדישא כדקא יאות ואתה תדבר אל כל חכמי לב בגין דכלהו לא אתיין למעבד עבידתא עד דרוח קודשא ממללא בגווייהו ולחש לון בלחישו וכדין עבדי עבידתא ואתה תצוה את בני ישראל רוח קדשא פקדא עלייהו[939] ואנהיר עלייהו למעבד עובדא ברעותא שלים ואתה קח לך כמה דאוקימנא (דכתיב (&)) ואתה הקרב אליך והני כלהו הכא בעובדא דמשכנא דכלא אתעביד ברזא דא
פתח רבי שמעון ואמר ואתה ה' אל תרחק אילותי לעזרתי חושה ואתה ה' הכל אחד אל תרחק להתרחק מאתנו להיות עולה האור העליון מלמטה שהרי כאשר מתעלה האור העליון מלמטה אזי נחשך כל האור ולא נמצא כלל בעולם.	פתח רבי שמעון ואמר (תהלים כב כ) ואתה יהו"ה אל תרחק אילותי לעזרתי חושה ואתה יהו"ה כלא חד[940] אל תרחק לאסתלקא מינן למהוי סליק נהורא עלאה מתתאה דהא כד אסתלק נהורא עלאה מתתאה כדין אתחשך כל נהורא ולא אשתכח כלל בעלמא
ועל זה נחרב בית המקדש בימי ירמיהו ואף על גב שנבנה לבסוף לא חזר האור למקומו כמו שצריך ועל סוד זה שם הנביא ההוא שהתנבא על כך ירמיהו העלם של האור העליון שעלה למעלה למעלה ולא חזר להאיר לבסוף כמו שצריך ירמיהו התעלה ולא חזר למקומו ונחרב בית המקדש ונחשכו המאורות.	ועל דא אתחרב בי מקדשא ביומוי דירמיהו ואף על גב דאתבני לבתר[941] לא אהדר נהורא לאתריה כדקא יאות ועל רזא דא שמא דההוא נביאה דאתנבי על דא ירמיהו אסתלקותא דנהורא עלאה דאסתלק לעילא לעילא ולא אהדר לאנהרא לבתר כדקא יאות ירמיהו אסתלק ולא אהדר לאתריה ואתחרב בי מקדשא ואתחשכו

---

[938] רבי שמעון גם הוא מודה בענין הזווג דזו"ן, אבל לא ניחא ליה בראיית בנו, משום דאמת דנבונים לא הוו בעצם, אכן מכל מקום נקרא אותו הדור מסטרא דיובלא, כמ"ש (בראשית כא ע"ב ויתרו פג ע"ב), ומפרש באוצרות חיים שאי אפשר שלא יתערבו אורות אבא עם אורות אי' בצאתם לחוץ אלא (נ"א אבל) שעיקר ועצמיות הדור ההוא היה מצד אבא, באופן שבזו הבחינה יצדק אומרו נתן חכמה ותבונה, דהיינו מסטרא דיובלא, ולעולם דאין משם ראיה לזווג זו"ן. הלכך מייתי ליה ממלאתיו, דקאי אלב, שלעולם הוא סוד שורש רחל דנפקא מטיבורא דלבא, ומשם ראיה גמורה דנתקנה רחל במילוי הארת אבא דיסד ברתא (רמ"ז).

[939] נ"ב ת' תצוה כינוי לנקבה ואתה. וה"ק מי שקרוי אתה היא תצוה (מ"מ).

[940] נ"ב זו"ן, ור"ל ואתה היא מלכות ה' הוא זעיר (מ"מ).

[941] עי' שמ"ר פ"ב סי' ב (לש"ו) ז"ל: ומשה היה רועה הה"ד (חבקוק ב) וה' בהיכל קדשו א"ר שמואל בר נחמן עד שלא חרב ביהמ"ק היתה שכינה שורה בתוכו שנאמר (תהלים יא) ה' בהיכל קדשו ומשחרב ביהמ"ק נסתלקה השכינה לשמים שנאמר (שם קג) ה' בשמים הכין כסאו ר"א אומר לא זזה השכינה מתוך ההיכל שנאמר (ד"ה ב ז) והיו עיני ולבי שם וגו' וכן הוא אומר (תהלים ג) קולי אל ה' אקרא ויעננני מהר קדשו סלה אע"פ שהוא חרב הרי הוא בקדושתו בא וראה מה כורש אומר (עזרא א) אל האלהים אשר בירושלים אמר להן אע"פ שהוא חרב האלהים אינו זז משם א"ר אחא לעולם אין השכינה זזה מכותל מערבי שנאמר (שיר ב) הנה זה עומד אחר כתלנו וכתיב (תהלים יא) עיניו יחזו עפעפיו יבחנו בני אדם, ע"כ. ועי' כללים ח"א טו ע"ג שמשמע שעיקר ההדגשה היא לענין כותל המערבי.

	נהורין
אבל ישעיהו השם גורם הישועה ולהחזיר האור העליון למקומו (ישעיהו להאיר האור העליון ולעשות ישועה) ולבנות בית המקדש וכל הטובות וכל האורות יחזרו כבראשונה ועל זה שמותם של שני הנביאים האלו עומדים זה לעמת זה בסבת השם שגורם וצרוף האותיות זו בזו גורמות מעשה הן לטוב והן לרע ועל סוד זה צרוף האותיות של השמות הקדושים וכן האותיות בעצמן גורמות להראות סודות עליונים כדוגמת השם הקדוש שהאותיות בעצמן גורמות סודות עליונים קדושים להראות בהם.	אבל ישעיהו שמא גרים לפורקנא ולאהדרא נהורא עלאה לאתריה (ישעיהו לאנהרא ההוא נהורא עלאה ולמעבד פורקנא) ולמבני בי מקדשא וכל טבין וכל נהורין יהדרון כדבקדמיתא ועל דא שמהן דתרין נביאין אלין קיימין דא לקבל דא בגין דשמא גרים וצרופא דאתוון דא בדא גרמין עובדא הן לטב הן לביש ועל רזא דא צרופא דאתוון דשמהן קדישין וכן אתוון בגרמייהו גרמין לאתחזאה רזין עלאין כגוונא דשמא קדישא דאתוון בגרמייהו גרמין רזין עלאין קדישין לאתחזאה בהו
סוד הראשון יו"ד נקודה ראשונה	רזא קדמאה יו"ד נקודה קדמאה[942]
	קפ/א
שעומדת על תשעה עמודים המעמידים אותה והם עומדים לארבעת צדדי העולם כמו שהסוף של המחשבה נקודה אחרונה עומדת לארבעת צדדי העולם חוץ מזה שזה זכר וזוהי נקבה.	דקיימא על תשע סמכין דסמכין לה ואינון קיימין לארבע סטרי עלמא כמה דסיפא דמחשבה נקודה בתראה קייא לארבע סטרי עלמא בר דהאי דכר ואיהי נוקבא
וזו עומדת בלי גוף וכאשר עומדת בלבושים שמתלבשת בהם היא עומדת על תשעה עמודים בסוד של האות ם בלי עגול ואף על גב שאות ס' היא בעגול ועומדת בעגול אבל בסוד של אותיות החקוקות תוך נקדות של אורות של מעלה הם ברבוע ושל מטה הוא בעגול.	והאי קיימא בלא גופא וכד קיימא בלבושא דאתלבש בהו איהי קיימא על תשע סמכין ברזא דאת ם' בלא עגולא ואף על גב דאת ס' איהי בעגולא וקיימא בעגולא אבל ברזא דאתוון חקיקן גו נקודי טהירין[943] לעילא אינון ברבועא[944] דלתתא איהו בעגולא[945]
זה הרבוע הוא עומד בשעור של תשע נקדות שלש שלש לכל צד והם בשעור	האי ברבוע איהי קיימא בשיעורא דתשע נקודין תלת תלת לכל סטר ואינון בשיעורא

[942] היינו חכמה דנוק' שהיא י' של הוי"ה דנוק' (מ"מ).

[943] שהנקודות הוא מאוירא בהיר הוא בשחקים וזהו טהירין. ואותיות מבוצינא גליפין. אותיות ונקודות הן גופא ורוחא כמ"ש בז"ח שה"ש, וכל ענין רוחא הוא טהירו וגופא חקיקא בסוד גליף קליפו בטהירו כו' ולכן נקראו הרוחות ושידין טהירין שהן רוחות בלא גופות (יהל אור).

[944] ובפ' תרומה כתב להיפך בסוד אפרסמון וצ"ל כאן לעילא בחכמה בסוד הבן בחכמה לתתא בבינה עצמה (יהל אור).

[945] מקור ענין עיגולא וריבועא הוא בספר הבהיר אות קיד: ומאי לישנא דשבט, דבר פשוט הוא שאינו מרובע, מ"ט, דלית אפשר מרובע בגו מרובע אחר, אלא עיגולה בגו ריבועא רהטי, ואי מרובע בגו ריבועא לא רהטי.

עי' ליקוטי הגר"א בסוף ס"י כג ע"א. ועי' יהל אור ח"א יב ע"א, ז"ל, וסוד האופנים והגלגלים הן סוד עיגולא וריבוא שהאופנים הם מרובעין כמ"ש בתיקונים והן בד' פנים, ע"כ. עי' עוד יהל אור ח"ג י"ג ע"ב וז"ל, ס' ומ' הוא בינה ותבונה, וכן הם שמים וארץ, זו"נ, שלכן בבינה רומז בן בלבד ובתבונה בן ובת, והן עגולא וריבוע, כי שמים הוא בעיגול ולכן הוא ו"ק ו' וארץ הוא בריבוע כידוע והן ו"ד, עכ"ל.

עי' הקדו"ש סד ע"ד: וענין מה שנעשה כל אות ממאה נקודות, הנה הוא סוד עמוק ואין כאן המקום לבארו, רק ארמוז בקצרה, כי הוא בסוד עיגולא וריבוע, ריבוע בגו עיגולא. והוא בסוד מ' וס' דאינון מאה ברכאן, כמ"ש פ' תרומה (דף קכז ע"א וע"ב) ופ' תצוה (דף קפ ע"א) ובתיקונים (ריש תיקון ה דף כ ע"ב) וע' בהקדמת זוהר בראשית (דף ה סע"ב) ונבנה כל אות ממאה נקודות. ובשורש סוד מ' וס', ריבוע בגו עיגולא, שורש היושר ועגולים, אשר כל העולמות נתייסדו בסדר זה כנודע, ונעשה כאן השורש בהעלם להיות יסוד נעלם להסדר דיושר ועגולים.

של חשבון שמנה נקדות והם תשע ואלו הם שעומדים מסוד של הנר ברבוע בתשעה עמודים לאות יו"ד נקודה אחת ואלו התשעה הם שמונה בסוד של אות ם ברבוע כמו זה (ציור למעלה) שלש שלש לכל צד וזהו סוד האות יו"ד נקודה אחת ואף אף גב שהיא נקודה אחת	דחושבנא תמניא נקודין ואינון תשע ואלין אינון דקיימין מרזא דבוצינא ברבועא בסמכין תשעה לאת יו"ד נקודה חדא אינון תשעה אינון תמניא[946] . . . ברזא דאת ם' ברבועא כגוונא דא . . . תלת

---

[946] שהן ג' לכל צד בצורת ם' והם ח' והם ט' בצירוף נקודה האמצעית (יהל אור).

[947] ששרן הן מתלת נקודין של היו"ד (יהל אור).

[948] עי' בסתרי אותיות (זו"ח ה ע"ב) (יהל אור). ז"ל (א ע"ב): אתחפייא תחותיה חד אגוזא דחפייא טמירא בטמירו ואיהו רתיכא דקיימא תחות ההוא רזא טמירא וההוא את קיימא בגניזו נקודה חדא תחותיה ההוא אגוזא קיימא בשית סמכין וסמכין לה בשית סטרין אינון שית סטרין גניזין בגו ההוא אגוזא.

מגו סטרא (נ"א סתרא) דאת דא נפקא רתיכא חד קדישא ואיהו רתיכא גניז ולא אתגלייא בר כד נהיר נהירו דההיא אגוזא טמירא כדין אתגלי ההוא רתיכא וההוא רתיכא טמיר וגליא.

ואיהי נפקא מגו נציצו דבוצינא כד מדיד משחתא תחות קשרא קדמאה וההוא (נ"א והוא חד) נציצו כד משחתא קיימא נהיר דא וסלקא ונחתא ואסתמיך תחות את יוד ואיהי נקודה חדא ולבתר אתפשט ההוא נציצו ואפיק תלת ניצוצין אחרנין ואסתמכין תחות קוצא תתאה דיו"ד.

לבתר נפקא מגו קשרא תניינא נציצו אחרא דנהיר וסלקא ונחתא ואסתמיך תחות את יו"ד בסטרא אחראי (לבתר) ואתפשט ההוא נציצו ואפיק תלת ניצוצין אחרנין ואסתמכן בסטרא דא תחות את יו"ד לבתר נפקא מגו קשרא תליתאה נציצו אחרא (נ"א בסטרא אחרא) ומגו דא אתקשר רזא דחו"ל במשחתא דבוצינא.

אשתכחו לאת יו"ד נקודה עילאה תשעה סמכין על מה דאסתמיך על וכלהו רתיכא לגבי את דא כדין אתנהיר ואסתמיך על תשע סמכין אלין וכדין נהרין מגויה תמניא אחרנין וכלהו קיימין ברזא דאת יו"ד נקודה עילאה טמירא.

אלין תשע סמכין דלתתא סלקין בשמא ולא סלקין בגין דאינון תשע דאיקרון אין סוף קיימין ולא קיימין ולא אתיידעו ואיקרון ולא איקרון ולא ידעו כלל ואלין סלקין בשמא ולא סלקין.

ורזא דא וקראתי בשם ה' לפני"ך וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם (שמות ל"ג יט) לית אמן דיקום בהון ובשמהן דילהון ולא אתגליין למיקם בארחייהו וע"ד לא קאים משה עלייהו בגין דהוו מקדמת דרגא דיליה (דעליה) דההוא נציצו קדמאה כתיב לפניך וכן כולהו קיימין אקדימו לדרגא דיליה וככל (נ"א ועל) דא לא קאים באורחוי דקב"ה בגין דכלהו סלקין גו מחשבה ומתמן מתפשטין אורחוי לכמה סטרין ברעותיה דקב"ה ולא אתיידעו כלל.

תרגום: מתכסית תחת אגוז אחד שמכסה הטמונה בטמונה, והיא המרכבה שעומדת תחת אותו סוד טמיר. ואותה האות עומדת בגניזה, נקודה אחת תחתיה. אותו האגוז עומד עם ששה עמודים ותומכים אותו בששה צדדים, אותם ששת הצדדים גנוזים בתוך אותו האגוז.

מתוך הצד (הסתר) של האות הזו יוצאת מרכבה אחת קדושה, והמרכבה הזו גנוזה ואינה מתגלה, פרט לכאשר מאיר האור של אותו אגוז טמיר, אז מתגלה אותה המרכבה ואותה מרכבה טמירה וגלויה.

והיא יוצאת מתוך ההתנוצצות של המאור כשמודדת המדה תחת הקשר הראשון. ואותו (והוא אחד) ניצוץ כשמדה קיימת, זה מאיר ועולה ויורדת, ונסמכת תחת האות יו"ד, והיא נקודה אחת. ואחר כך מתפשט אותו הניצוץ, ומוציאה שלשה ניצוצות אחרים, ונסמכים תחת הקוץ התחתון של היו"ד.

אחר כך יוצא מתוך הקשר השני ניצוץ אחר שמאיר ועולה ויורד ונסמך תחת האות יו"ד בצד אחר אחר כך מתפשט אותו הניצוץ ומוציא שלשה ניצוצות אחרים ונסמכים בצד הזה תחת האות יו"ד אחר יוצא מתוך הקשר השלישי ניצוץ אחר (בצד אחר) ומתוך זה נקשר הסוד של חו"ל במדת המאור

נמצאו לאות יו"ד הנקדה העליונה תשעה עמודים על מה שנסמכת וכלם מרכבה אל האות הזו אז מאירה ונסמכת על תשעת העמודים הללו ואז מאירים מתוכה שמונה אחרים וכלם עומדים בסוד האות יו"ד הנקדה העליונה הטמירה

תשעת העמודים הללו שלמטה עולים בשם ולא עולים משום שאותם תשעה שנקראים אין סוף עומדים ולא עומדים ולא נודעו ונקראים ולא נקראים ללא ידיעה כלל ואלו עולים בשם ולא עולים

וזהו הסוד (שמות לג יט) וקראתי בשם ה' לפניך וחנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם אין מי שיעמד בהם ובשמות שלהם ולא התגלו לעמד בדרכם ולכן לא עמד משה עליהם משום שהיו מקדם הדרגה שלו שאותו ניצוץ ראשון כתוב לפניך וכן כלם עומדים הקדימו לדרגה שלו ועל זה לא עומד בדרכי הקדוש ברוך הוא משום שכלם עולים תוך המחשבה ומשם מתפשטים דרכיו לכמה צדדים ברצונו של הקדוש ברוך הוא ולא נודעו כלל.

[949] שהן מתפשטין מאלו ובהו אקרון בשמן כמ"ש שם ובסוף המאמר דשפ ט ע"ב בסופו (לא מצאתי) (יהל אור).

הצורה שלה ראש למעלה וקוץ למטה והשעור שלה שלש נקדות כדוגמא זו ועל כן התפשטותה לארבעה צדדים שלש שלש לכל צד היא תשע והיא שמונה ואלו הם העמודים שיוצאים מסוד הנר להיות עמודים לאות יו"ד ואלו נקראים מרכבה שלה ולא עומדים בשם רק בסוד תשע נקדות של התורה.	לכל סטר ודא איהו רזא דאת יו"ד נקודה חדא ואף על גב דאיהי נקודה חדא דיוקנא דילה רישא לעילא וקוצא לתתא ושיעורא דילה תלת נקודין כגוונא דא ● ● ● ועל דא אתפשטותא לארבע סטרין תלת תלת לכל סטר[947] איהי תשע ואיהי תמניא ואלין אינון סמכין דנפקין מרזא דבוצינא למהוי סמכין לאת יו"ד ואלין אקרון רתיכא דילה ולא קיימין[948] בשמא בר ברזא דתשע נקודין דאורייתא[949]
ובסוד של ספרו של אדם נחלקו אלו התשע שהן שמונה בצרוף האותיות של השם הקדוש כדי לצרף אותן וליחד אותן בכל אלו הצורות כאשר נוסעות אלו השמונה שהן תשע מאירות באור של אות ם סתומה ברבוע ומוציא אורות שמונה (שמונה נראים) נראים ואותיות תשע ומתחלקות למטה להנהיג את כל המשכן.	וברזא דספרא דאדם אתפלגו אלין תשע דאינון תמניא בצרופא דאתוון דשמא קדישא[950] לצרפא לון וליחדא לון בכל אינון גוונין כד נטלין אלין תמניא דאינון תשע נהרין בנהירו דאת ם' ברבועא ואפיק נהורין תמניא[951] (ס"א תמניא אתחזן) אתחזן ואתוון תשעה ואתפלגן לתתא לנטלא כל משכנא
ואלו הם צרוף של השם הקדוש בסוד של שבעים ושתים אותיות מחקקות שיוצאות מסוד של שלש צורות ימין ושמאל ואמצע והכל מסוד של שלש נקדות (ציור למעלה) שעור של אות יו"ד שהיא לארבע צדדים והן שמונה נקדות והם תשע נקדות והם שתים עשרה נקדות עליונות שלש שלש לכל צד וצד ומכאן יורדות למטה בשתים עשרה לששה קצוות וכאשר נחקקות שתים עשרה אלו בשש קצוות הם שבעים ושנים שמות סוד השם הקדוש של שבעים ושנים שהם השם הזה הקדוש.	ואינון צרופא דשמא קדישא ברזא[952] דשבעין ותרין אתוון מחקקן דנפקי מרזא דתלת גוונין[953] ימינא ושמאלא ואמצעיתא וכלא מרזא דתלת נקודין שיעורא דאת יו"ד דאיהי לארבע סטרין . . . . .ואינון תמניא נקודין ואינון תשע נקודין ואינון תריסר[954] נקודין עלאין תלת תלת לכל סטר וסטר ומהכא נחתין לתתא בתריסר לשית סטרין[955] וכד אתחקקן תריסר אלין בשית סטרין אינון שבעין ותרין שמהן רזא דשמא קדישא דשבעין ותרין דאינון שמא דא קדישא
והכל הוא עולה ברצון שסמך המחשבה באלו שסומכים את האות יו"ד ועל זה האותיות בצרופיהן שלש שלש	וכלא איהו סליק ברעותא דסמיכו דמחשבה באינון סמכין דאת יו"ד ועל דא אתוון בצרופייהו תלת תלת בכל צרופא דיליה בגין לסלקא

[950] יאהלוהה"ם (רח"ו).

[951] והן תמניא קיימין מאת י', כמ"ש בס"א שם דף ה ע"ב) וכדין נהרין מגווה תמניא אחרנין וכולהו קיימין ברזא דאת י' כו' (יהל אור).

[952] שהן תמניא נהורין פעמים ט' אתוון ח"פ ט' הוא ע"ב. בצירופא דאתוון דשמא קדישא הוא ט' אותיות בצירוף ב' שמות אדנ"י אלה"ם כמ"ש בפרשת פקודי רס ע"ב ושמא דא כליל כל שמהן אאלדהניי"ם כו' מצטרפים אתוון כו' (יהל אור).

[953] ר"ל מחג"ת ג"פ ע"ב, והכל מרזא דאת י' שהוא תלת נקודין שלכן כל צירופו בתלת אתוון כל שם ושם כמ"ש למטה וע"ד אתוון בצירופייהו תלת תלת כו' כמה דאתמר (יהל אור).

[954] שהן תלת לכל סטר שאינן מתחברים התלת עם התלת והם ד' פעמים תלת (יהל אור).

[955] לכל הו"ק י"ב שכל א' וא' י"ב בוסמין עלאין וכמ"ש לקמן ע"ב רזא תליתאה את ו' כו' דהאי את קיימא על י"ב רתיכין (יהל אור).

בכל צרוף שלו בשביל לעלות ברצון של האות י׳ של שלש נקדות כמו שאמרנו ועל זה לא עולה בעלית הצרוף אלא מעקר ושרש של סוד של אלו הסומכים שסומכים לאות י׳ סוד של אות ם ברבוע תשע נקדות שמונה נקדות י״ב נקדות שבעים ושתים נקדות נמצא שכל סוד של השם הקדוש נמצא באות י׳ והכל סוד אחד ועומד בסוד הנר כמו שאמרנו לעשות סמך לכל אות ואות ואלו העמודים הם מרכבה שלהם של כל אות ואות כמו שאמרנו.	ברעותא דאת י׳ דתלת נקודין כמה דאתמר ועל דא לא אסתליק בסליקו[956] דצרופא אלא מעקרא ושרשא דרזא דאלין סמכין דסמכין לאת י׳ רזא דאת ם ברבועא תשע נקודין תמניא נקודין תריסר נקודין שבעין ותרין נקודין אשתכח דכל רזא דשמא קדישא קיימא באת י׳ וכלא רזא חדא וקיימא ברזא דבוצינא כמה דאתמר למעבד סמיכו לכל את ואת ואינון סמכין אינון רתיכא דלהון דכל את ואת כמה דאתמר
הסוד השני אות חמישית שעומדת על חמשה עמודים שסומכים אותה שיוצאים מסוד הנר כאשר נאסף לעלות למעלה מסוד המדה אות זו נקראת היכל הקדוש ובתוכה הנקדה שאמרנו והכל הוא בסוד שאמרנו של אות ם ברבוע אבל כאן לא נרשמת רק אות ה׳ והמרכבה שלה חמשה עמודים שאמרנו.	רזא תניינא את ה׳ דקיימא על חמשה סמכין דסמכין לה דנפקין מרזא דבוצינא כד אתכנש לאסתלקא לעילא מרזא דמשחתא את דא היכלא קדישא אקרי לגו נקודה דקאמרן וכלא איהו ברזא דקאמרן דאת ם׳ ברבועא אבל הכא לא אתרשים בר את ה׳ ורתיכא דילה חמשה סמכין דקאמרן
וכאשר מכה אור הנר באות י׳ מאירה ומההכאה ההיא נעשו אותם תשעה עמודים שאמרנו ומתוך האור שמאיר אות י׳ נתפשטו השלש נקדות של י׳ שתים למעלה שהן הראש ואחד למטה שהוא קוץ הי׳ כמו זה שאמרנו כאשר התפשטו שתים נעשו שלש אחת נעשתה שתים ונתפשטו ונעשה היכל אחד זה ההיכל לאחר שנעשה היכל לנקדה אחת ראשונה	דכד בטש נהירו דבוצינא באת י׳ אתנהיר ומההוא בטישותא אתעבידו אינון תשע סמכין דקאמרן ומגו נהירו דאתנהר את י׳ אתפשטו תלת נקודין די׳ תרין לעילא דאינון רישא וחד לתתא ●● ● דאיהו קוצא די׳ כגוונא דא דקאמרן[957] כד אתפשטו תרין אתעבידו תלת חד אתעביד תרין ואתפשטו ואתעביד חד היכלא דא היכלא לבתר דאתעביד היכלא לחד נקודה קדמאה
	קפ/ב
נעשה גנוז ומסתר סוד של אות זו ועומדת על חמש אחרות.	אתעביד בנגיזו טמיר רזא דאת דא וקיימא על חמש אחרנין
ארבע גנוזות הן בנקדה אחת שעומדת בתוך באמצע והן חמש והיא אות ה׳ כמו שאות ה׳ שלמטה עומדת על ארבע והיא נקודה על ארבע ועומדת בתוך האמצע כמו כן הוא כאן ומה שעומדת על חמשה עמודים כך הוא ודאי לפי שזו הנקדה העליונה היא על שתי בחינות אחת בעצמה ואחת בהעלם.	ארבעה גניזין אינון בחד נקודה דקיימא לגו באמצעיתא אינון חמש ואיהי ה׳ כמה דה״א דלתתא קיימא על ארבע ואיהי נקודה על ארבע דקיימא בגו אמצעיתא אוף הכא נמי האי ומה דקיימא על ה׳ סמכין הכי הוא ודאי בגין דהאי נקודה עלאה איהי על תרין גוונין חד בלחודוי וחד בטמירו

[956] ר״ל לכך הוא בצירוף הכל תלת הכל בתלת תלת והסילוק בשם ע״ב הוא מלכות סדליקו באבהן עשר בכ״א כמ״ש בפרשת תרומה וסליקו דילה ברזא דחכמה ולכן הוא בתלת כמ״ש כאן וזהו המלכות בשלישים מעלות שיר למעלה ל׳ מעלות שהוא באבהן עשר בכל א׳ כמ״ש לקמן ובס״א וכל נקודה קיימא ברזא דעשר גוון כו׳ (יהל אור).

[957] הצירו הוא כך נמצא ששנים הם למעלה וא׳ למטה (רח״ו).